

ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΜΠΑΜΠΑ;

Α Α

Στό μπαμπά όλων τῶν ἐποχῶν

Κανένα παιδί πάνω στή γῆ δέν θά ἤθελε νά 'χει πατέρα πού πολεμάει σ' ἕναν πόλεμο γιά τό τίποτε. Οἱ παλαιοί πολεμιστάδες, ὅταν γυρνοῦσαν πίσω ἀπό τό μέτωπο, εἶχαν σίγουρα, πολλές ἱστορίες νά ποῦν στά παιδιά τους.

Οἱ Ρῶσοι παπποῦδες θά τραγουδοῦσαν στά ἐγγόνια τους τά κατορθώματα τους στίς παγωμένες στέπες ἀπέναντι στίς ὀρδές τῶν ἀσιατικῶν φύλων. Οἱ Αὐστριακοί θά ἐπαναλάμβαναν τό ἔπος τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεώς τους κατά τή δευτέρα πολιορκία τῆς Βιέννης ἀπό τούς Ὀθωμανούς. Οἱ Κορεάτες πολλά μποροῦν νά ποῦν γιά στιγμές ἡρωϊκές ἀπέναντι στό Γιαπωνέζο κατακτητή. Οἱ συμπολεμιστές τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀπάτσι, τό γρήγορο ἄλογο, ἡρωϊκά κατορθώματα θά εἶχαν νά καταθέσουν. Ὅλοι αὐτοί κάτι εἶχαν κάνει στόν πόλεμο.

Καλῶς ἢ κακῶς, πολεμοῦσαν γιά κάποιο δίκαιο αἴτημα καί ἰδανικό. Παρ' ὅλο πού ὁ Χριστός εἶχε προτείνει νά βάλουμε τό μαχαίρι στή θήκη, οἱ ἄνθρωποι ἀδυνατοῦσαν νά ἐφαρμόσουν τήν πρόταση τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶχαν τόση ἐμπιστοσύνη στό Χριστό καί πίστευαν πιό πολύ στά ὄπλα τους. Ἀκόμη κι ὁ ἅγιος

Κοσμάς ὁ Αἰτωλός εἶχε προτείνει τὴ μέθοδο τῆς ἐμπιστοσύνης στό Θεό κι ὄχι στά ὄπλα.

Ὅλοι αὐτοί ὅμως, παρ' ὅλο πού δέν ἄντεξαν τὴν ἐπιβουλή τῶν ἐχθρῶν καί δέν ἀντιμετώπισαν μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στό Θεό τὴν προσβολή, εἶχαν κάτι νά ποῦν στά παιδιά τους. Δέν εἶχαν πολεμήσει γιά τό τίποτε. Εἶχαν κάποια ἰδανικά, μπορεῖ ἐγκόσμια, ἀλλά εἶχαν ἰδανικά. Κι ἔτσι μποροῦσαν νά ποῦν λόγο στά παιδιά καί στά ἐγγόνια τους. Μπορεῖ νά εἶχαν καί στό Θεό νά ποῦν κάτι. Αὐτό ὅμως τό γνωρίζει Ἐκεῖνος.

Στό μπαμπά τῶν παιδιῶν τῶν σταυροφόρων

Πρέπει νά ἦταν δύσκολες οἱ στιγμές γιά τούς σταυροφόρους, ὅταν θά ἔπρεπε κάτι νά ποῦν στά παιδιά τους. Γιά ποιά ἰδανικά θά μιλοῦσαν; Τί ἔκαναν σέ ἐκείνους τούς ἀτέλειωτους πολέμους; Θά πίστευαν τά παιδιά πώς τό πλιάτσικο μπορεῖ νά γίνει ἰδανικό; Θά μποροῦσε ἓνας ἀπό τούς «γενναίους ἄρπαγες» νά δικαιολογήσει τὴ στάση του ἐμπρός στή βεβήλωση τῆς Ἁγίας Σοφίας; Θά μποροῦσε νά δικαιολογήσει τὴ στάση του ἀπέναντι στοὺς Ἄραβες μέ θρησκευτικούς ὀρισμούς ὅπως ὁ «ἱερός πόλεμος»;

Τά χριστιανόπουλα, πού εἶχαν μπαμπά Σταυροφόρο, θά ἔνιωθαν ντροπή, ὅταν θά μάθαιναν τί ἔκανε στόν πόλεμο ὁ μπαμπάς τους. Κι ἡ ντροπή θά 'ταν πιά μεγάλη, ἂν τά παιδιά καταλάβαιναν πώς, μετὰ ἀπό αὐτούς τούς ἀνόητους πολέμους, χάθηκε, μέχρι σήμερα ἀπό τόν ὀρίζοντα τοῦ χριστιανισμοῦ, τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου.

Στό μπαμπά τῶν παιδιῶν ὄλων τῶν ἱμπεριαλιστῶν

Μπορεῖ οἱ σταυροφόροι νά μὴν ἀπαντοῦσαν, ἱκανοποιητικά, στά παιδιά τους, ἀλλά ἡ μέθοδος εἶχε πρακτικά ὀφέλη μέ πληθωρικά κέρδη σέ κινητά καί ἀκίνητα προϊόντα πλιάτσικου εὐρωπαϊκῆς «θρησκευτικῆς εὐσυνειδησίας».

Θά μπορούσαν κάτι νά ποῦν στά παιδιά τους ὅπως αὐτά πού ἀκούγονται κάθε μέρα: «Ἡ ζωή εἶναι σκληρή καί πρέπει νά ἐξασφαλίσουμε τά πρὸς τό ζῆν». «Γιά σένα δουλεύω, γιά νά ζεῖς μέ ἀξιοπρέπεια». «Θέλω τά παιδιά μου νά μὴν πεινάσουν σάν κι ἐμένα». «Ὡραία εἶναι τά ἰδανικά, ἀλλά δέ γεμίζουν τό στομάχι».

Γιά ἀρκετούς αἰῶνες ἔζησαν τά χριστιανόπουλα τῶν ἀπογόνων τῶν σταυροφόρων μέ τά «ιδεώδη» αὐτά. Καί στήν κατάλληλη στιγμή σκέφτηκαν νά τ' ἀξιοποιήσουν. Δέν φοβόνταν τά παιδιά τους, οὔτε καί τά ἐρωτήματά τους. Εἶχαν ἤδη δημιουργήσει μιὰ ἰσχυρή ἰδεολογία:

«Ἀγωνιζόμαστε γιά τή μελλοντική εὐημερία σας».

Τό ἐρώτημα, γιά τό τί ἔκανε στόν πόλεμο ὁ μπαμπάς, εἶχε πάντα ἔτοιμη μιὰ εὐημεροῦσα ἀπάντηση. Τό πλιάτσικο ἔγινε ἰδεολογία. Οἱ λαοί τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καί τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς γνώρισαν ἀπό τήν κόψη τά ἀποτελέσματα τῆς ἰδεολογίας.

Τά παιδιά τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου δέ ρωτοῦσαν πιά γιά τόν πόλεμο. Ἐγιναν πρακτικοί ἄνθρωποι, προτιμοῦσαν νά τρῶνε καί νά καταναλώνουν ἀντί νά ἀσχολοῦνται μέ φιλοσοφικές ιδέες.

Ποτέ βέβαια δέν σκέφτηκαν τήν εὐθύνη τους ἀπέναντι στό χριστιανισμό. Πόσοι ἀπό τούς λαούς τῆς γῆς δέν ἔγιναν παιδιά τοῦ Χριστοῦ ἐπειδή κανεῖς δέν σκέφτηκε πῶς ἡ εὐθύνη τους γιά τούς λαούς τῆς γῆς ἦταν πιό ἰσχυρή ἀπό τήν ἰσορροπία τοῦ στομαχιοῦ τους. Πόσοι ἀπό τούς λαούς τῆς γῆς ἔγιναν μέ τή βία χριστιανοί μέ ἀποτέλεσμα νά ἀμφισβητοῦν καθημερινά τή δύναμη τοῦ χριστιανισμοῦ γιά νά δίνει ζωή στή ζωή τους;

Στό μπαμπά τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων

Τώρα τά πράγματα εἶναι πολύ εὔκολα, τά παιδιά δέν ρωτοῦν ἐρωτήματα. Ἀσχολοῦνται μέ τούς ὑπολογιστές. Σκέφτονται ὡς ὑπολογιστές. Ὁ μπαμπάς μπορεῖ νά βρίσκεται στό Ἰράκ, στή Σερβία, στό Ἀφγανιστάν καί ὅπου χρειαστεῖ γιατί πρέπει νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ παγκόσμια νέα τάξη τῆς εἰρήνης. Ἐτσι λένε σήμερα τό

πλιάτσικο. Ἡ εὐθύνη γι' αὐτούς πού δέν θά πλησιάσουν τό Χριστό, ἐπειδή ἡ νέα τάξη ἐπιβάλλεται ἀπό Χριστιανούς, δέν ἀπασχολεῖ κανέναν.

Στό μπαμπά τοῦ Εὐρωπαϊοῦ Ὁρθόδοξου

Σ' αὐτό τό μπαμπά δέν μποροῦμε νά δώσουμε κάποια χρήσιμη καί πρακτική συμβουλή πέρα ἀπό μία σύσταση:

Νά μὴν πάει σ' αὐτόν τόν πόλεμο, ἂν θέλει νά μείνει Ὁρθόδοξος καί γιά νά μείνει ἀνοικτή ἡ ἐλπίδα τῆς Ὁρθοδοξίας γιά τούς λαούς τῆς γῆς.

† π.Κ.Σ.

***Πηγή:** Πάντα τὰ ἔθνη. Τριμηνιαῖο ἱεραποστολικό περιοδικό τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἔτος ΚΑ', τεῦχος 84, Ὀκτ.-Νοέμβρ.-Δεκ. 2002, σελίδα 6.*

